

ΜΑΡΙΑΣ ΛΙΟΥΔΑΚΗ

ΓΥΡΟ ΣΤΟ ΜΑΓΑΛΙ

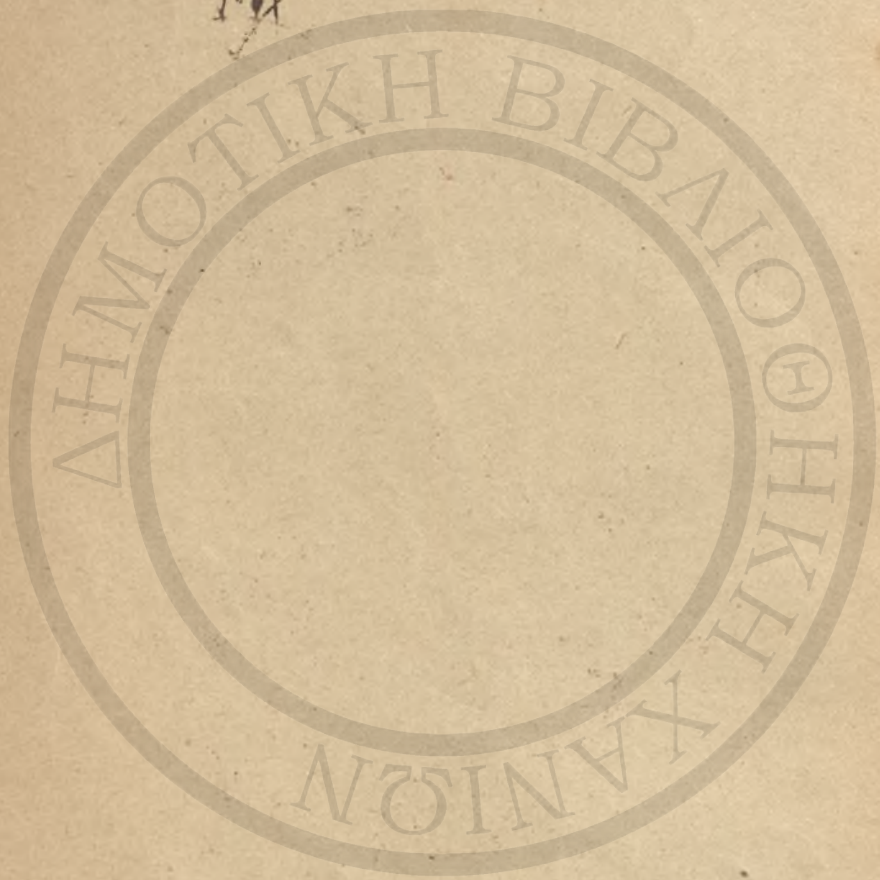

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΛΙΚΙΩΤΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ - ΚΡΗΤΗΣ

398.21

110

80/194

ΜΑΡΙΑΣ ΛΙΟΥΔΑΚΗ

56
54

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
— ΧΑΝΙΩΝ —
ΑΔΣ 3015 56084
Χρονιά 1999 14/6/99
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣ 10000 ΚΟΜΜΑΤ
*Αριθ. 1398.21/112

ΓΥΡΩ ΣΤΟ ΜΑΓΓΑΛΙ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ, ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ 7 ΧΡΟΝΩΝ ΚΙ' ΑΠΑΝΩ

ΣΚΙΤΣΑ Α. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΛΙΚΙΩΤΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ - ΚΡΗΤΗΣ

39821
710

ΜΑΡΙΑΣ ΛΙΟΥΔΑΚΗ

Τὰ γνήσια αντίτυπα ἔχουν τὴν σφραγίδα τοῦ Ἐκδότου
καὶ τὴν ὑπογραφή τοῦ Λυγγραφέα

Handwritten signature in red ink

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ

ΕΡΩΤΗΤΙΚΟΣ ΔΙΟΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΛΙΚΙΩΤΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ - ΚΡΗΤΗΣ

ΒΡΕΧΕΙ - ΒΡΕΧΕΙ

Βρέχει βρέχει και βροντά
έλα παπαδιά κοντά
νά μοιράσουμε τ' άβγά
ένα σύ, ένα έγώ,
ένα του παπα ό γιός.

(Πόσα γίνονται;)

«Παλαμάκια παίζετε
κι' ὁ Μπαμπάς του ἔρχεται
καὶ κρατᾶ του κάτι τι
λουκουμάκια στὸ χαρτί.
Παλαμάκια, παλαμάκια
τὰ χρυσά του τὰ χεράκια.»

ΒΡΕΧΕΙ, ΒΡΕΧΕΙ

Βρέχει, βρέχει και χιονίζει
κι' ή γιαγιά μου κοσκινίζει
μιάν κουλούρα νά μου κάμει
νάχει άπάνω και σηάμι
Νά την πάω του τσαγγάρη
πού τὰ παπουτσάκια ράβει
νά μου κάμει παπουτσάκια
μέ τὰ κόκκινα γαζάκια
νά πατώ στα πετραδάκια
νά μαζέβω λουλουδάκια
νά τὰ πάω στον μπαμπα
νά μου δώσ' αυτός χαλβὰ
νά μου πάρει λουκουμάκια
τυλιμένα στα χαρτάκια.

Ο ΑΪΤΟΣ ΚΙ' Η ΓΡΙΑ

Ήτανε μιὰ φορά κι' ἕναν καιρὸ μιὰ γριά κι' ἕνας γέρος. Εἶχανε ἕνα μεγάλο χοῖρο καὶ τὸν ἔσφαξαν. Ἡ γριά πῆρε τὰ ἔντερα καὶ πῆγε στὸν ποταμὸ νὰ τὰ πλύνει.

Ἐνας αἰτὸς πετοῦσε ἀπὸ πάνω. Εἶδε τὴ γριά, κατέβηκε, τῆς ἄρπαξε τὰ ἔντερα καὶ πέταξε πάλι ψηλὰ στὸν ἀέρα.

Καὶ ἔτσι ἔφυγε ἡ γριά
καὶ ἔμεινε ὁ γέρος.

Ἡ γριὰ ἀρχισε νὰ τὸν παρακαλεῖ καὶ νὰ λέει.

— «Δόσε μου αἶτέ τὰ ἔντερα νὰ μὴ με μαλώνει τὸ βράδου ὁ γέρος.»

— «Ἄν μοῦ δώσεις ἓνα κλωσσοπούλι.»

Πάει ἡ γριὰ ἀμέσως στὴν κλώσσα καὶ τῆς λέει:

— «Δόσε μου κλώσσα πουλι, νὰ τὸ πάω τ' αἵτου, νὰ μοῦ δώσει τὰ ἔντερα, μὴ μαλώνει τὸ βράδου ὁ γέρος!»

— «Ἄν μοῦ δώσεις σιτάρι»;

Πάει ἡ γριὰ ἀμέσως στὸ ἄλωνι.

— «Δόσε μ' ἄλωνάρη σιτάρι

νὰ τὸ πάω ἐγὼ στὴν κλώσσα

νὰ μοῦ δώσει ἓνα πουλι

νὰ τὸ πάω τοῦ αἵτου

νὰ μοῦ δώσει τὰ ἔντερα

μὴ μαλώνει τὸ βράδου ὁ γέρος

— «Ἄν μοῦ δώσεις μιὰ σκούπα!»

Πάει ἡ γριὰ ἀμέσως στὸ λιβάδι καὶ λέει:

— «Δόσε μου λιβάδι, βοῦρλα

νὰ κάμ' ἀπ' αὐτὰ μιὰ σκούπα

νὰ τὴν πάω τ' ἄλωνάρη

νὰ μοῦ δώσ' αὐτὸς σιτάρι

νὰ τὸ πάω ἐγὼ στὴν κλώσσα

νὰ μοῦ δώσ' αὐτὴ πουλι

νὰ τὸ πάω στὸν αἵτο

νὰ μοῦ δώσει τὰ ἔντερα

μὴ μαλώνει τὸ βράδου ὁ γέρος

— «Ἄν μοῦ δώσεις σὺ νερό!»

Γονατίζει ἀμέσως ἡ γριὰ καὶ παρακαλοῦσε τὸ οὐρανὸ.

— «Δόσε μ' οὐρανὲ νερό

νὰ τὸ πάω στὸ λιβάδι

νὰ μοῦ δώσει κεῖνο βοῦρλα

νά τὰ πάω σι' ἄλωνάρη,
νά μουῦ δώσ' αὐτὸς σιτάρι,
νά τὸ πάω ἐγὼ στήν κλώσσα
νά μουῦ δώσ' αὐτὴ πουλι
νά τὸ πάω σιὸν αἰτὸ
νά μουῦ δώσει τὰ ἔντερα
μὴ μαλλώνει τὸ βράδν ὁ γέρος

— « Ἄν μουῦ δώσεις ἐσὺ λιβάνι »!

Πάει ἀμέσως ἡ γριά στὸν πρραματευτὴ καὶ τοῦ λέει:

« Δόσε μου, πρραματευτὴ λιβάνι
νά τὸ πάω τ' οὐρανοῦ
κι' οὐρανόσ ἐμέ νερό
νά τὸ πάω σιὸ λιβάδι.
Νά μουῦ δώσει κείνο βοῦρλα
νά τὰ πάω σι' ἄλωνάρη.
Νά μουῦ δώσ' αὐτὸς σιτάρι,
νά τὸ πάω γὰ στήν κλώσσα.
Νά μουῦ δώσ' αὐτὴ πουλι
νά τὸ πάω σιὸν αἰτὸ
νά μουῦ δώσει τὰ ἔντερα
μὴ μαλλώνει τὸ βράδν ὁ γέρος!

Ἐπρραματευτὴς λυπήθηγε τὴ γριά καὶ τῆς ἔδωσε λιβάνι. Πῆγε ἀμέσως λιβάνισε τὸν οὐρανό. Ἐοὐρανόσ ἔβρεξε καὶ πότισε τὸ λιβάδι. Τὸ λιβάδι τότε, ἔδωσε βοῦρλα σιτὴ γριά, ἔκαμε μιὰ σκοῦπα καὶ τὴν πῆγε στοῦ ἄλωνάρη. Πῆγε ἀπὸ κεῖ τὸ σιτάρι, τὸ πῆγε σιτὴν κλώσσα καὶ τῆς ἔδωσε τὸ πουλι. Τὸ πῆγε σιὸν αἰτὸ, πῆρε τὰ ἔντερα καὶ πῆγε σιὸ σπίτι τῆς. Κάθισε μὲ τὸ γέρο τῆς καὶ γλέντισετὸ χοῖρο.

Ἦμονν καὶ ἐγὼ ἐκεῖ
καὶ μουῦ δῶσαν ἓνα κομμάτι
μὰ ἦτανε πολὺ παχὺ
καὶ τὸ ἔδοσα σιὸ γάτη.

ΕΝΑ ΑΙΝΙΓΜΑ

«Σκίζω άνοιγω κούτσουρο
βγάζω νύφη και γαμπρό
πενθερά και πενθερό».

ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΑΚΙ

«Προσκυνῶ σε νιὸ φεγγάρι
κι' αὐτὸν, ποὺ σ' ἔπλασε ὁμάδι
ὡς παχαίνεις νὰ παχαίνω
κι' ὡς μορφαίνεις νὰ μορφαίνω».

«Κουκουρίκου πετεινέ
στάσου περίμενε κι' ἐμέ
νά λουστῶ νά χτενιστῶ
νά κατέβῳ στό γιαλό
να βαφτίσω ἓνα παιδί
τοῦ παπᾶ τοῦ Στεφανῆ
νά τοῦ κόμω παπουτσάκια
μὲ τὰ κόκκινα γαζάκια
ν' ἀνεβαίνει στίς καρυές;
νά θωρεῖ τίς Μεσσαρῆς
νά θωρεῖ καὶ τὸν Μανώλη
πού τὸν κυνηγοῦνε ὅλοι».

ΤΟ ΚΟΚΟΡΑΚΙ

Ήτανε μιὰ φορὰ κι' ἓνα καιρὸ ἓνα κοκοράκι μὰ πολὺ ὄμορφο. Μιὰ μέρα σκάλιζε στὴν αὐλὴ καὶ ἔβρισκε σπόρους καὶ σκουλήκια κι' ἔτρωγε. Ἐκεῖ, ποὺ σκάλιζε βρῆκε ἓνα γραμματάκι. Τ' ἀνοίγει καὶ διαβάζει:

«Τὸ κοκοράκι νὰ πάει στὸ Μισίρι νὰ φάει πολὺ ρύζι».

Σηκώνεται ἀμέσως ἐτοιμάζεται καὶ φεύγει. Πήγαινε στὸ Μισίρι νὰ φάει πολὺ ρύζι. Στὸ δρόμο, ποὺ πήγαινε, τὸ συνάντησε μιὰ κότα καὶ τοῦ λέει:

- Ποῦ πᾶς κοκοράκι;
- Πάω στὸ Μισίρι νὰ φάω πολὺ ρύζι.
- Νὰ ἔρθω καὶ ἐγὼ κοκοράκι;
- Νὰ ἰδῶ πρώτα ἂν τὸ γράφει τὸ χαρτί!

Ἄνοίγει τὸ κοκοράκι τὸ γραμματάκι τοῦ καὶ διαβάζει:

«Κόκορας μὲ τὸ λειρὶ
ἢ κοτούλα ἢ μικρὴ
γράφει το νὰ ρθῆς κι' ἐσὺ».

Ξεκίνησαν τότε ἡ κότα μὲ τὸν κόκορα καὶ πήγαινανε
στὸ Μισίρι νὰ φᾶνε πολὺ ρύζι.

Στὸ δρόμο συνάντησαν μιὰ πέρδικα καὶ τοὺς ρώτησε:

— Ποῦ πᾶτε κοκοράκι λυγιστοὶ καὶ κουνιστοὶ;

— Πᾶμε στὸ Μισίρι νὰ φᾶμε πολὺ ρύζι.

— Νὰ ἔρθω κι' ἐγὼ κοκοράκι; Εἶπε ἡ πέρδικα.

— Νὰ ἰδῶ πρῶτα ἂν τὸ γράφει τὸ χαρτί μου.

«Κόκορας μὲ τὸ λειρὶ
ἢ κοτούλα ἢ μικρὴ
πέρδικα καμαρωτῆ».

Γράφει το νὰ ρθῆς καὶ ἐσὺ.

Ξεκίνησαν τότε καὶ οἱ τρεῖς καὶ πήγαιναν. Στὸ δρόμο
βρῆκαν μιὰ πάπια!

— Καλῶς τοὺς καὶ τοὺς τρεῖς! Τοὺς εἶπε ἡ πάπια.

Καὶ δὲ μοῦ λέτε ποῦ πᾶτε καὶ οἱ τρεῖς μαζί;

— Πᾶμε στὸ Μισίρι νὰ φᾶμε πολὺ ρύζι! εἶπε τὸ κο-
κοράκι.

— Μὲ παίρνετε καὶ μένα κοκοράκι;

— Πρῶτα νὰ κοιτάξω ἂν τὸ γράφει τὸ χαρτί.

Ἄνοίγει ὁ κόκορας τὸ χαρτί του καὶ διαβάζει:

«Κόκορας μὲ τὸ λειρὶ
ἢ κοτούλα ἢ μικρὴ
πέρδικα καμαρωτῆ
πάπια ὁ κολυμπητῆς».

Γράφει το νὰ ρθῆς κι' ἐσὺ.

Τώρα τέσσερις στὴ σειρὰ πήγαιναν καὶ πρῶτος ὁ κό-
κορας. Παρὰ πέρα βρέθηκε μπροστά τοὺς ἕνας λαγός.

Σὰν τοὺς εἶδε ἔτσι ὄλους μαζί, ξιπάστηκε. Κάθισε στὰ πσινά του σήκωσε τ' ἄφτιά του ὀρθὰ καὶ εἶπε στὸν ἀρχηγό:

- Ποῦ πᾶτε κοκοράκι ὄλοι μαζί;
- Πᾶμε στὸ Μισίρι νὰ φᾶμε πολὺ ρύζι.
- Πάρετέ με καὶ μένα κοκοράκι. Ἐκεῖ θὰ ἔχει τροφὴρά χόρτα καὶ βλαστάρια νὰ τρώγω.
- Ἄν τὸ γράφει τὸ χαρτί σὲ παίρνομε, γιὰ τὶ ὄχι;
- Ἄνοίγει πάλι τὸ κοκοράκι τὸ χαρτί του καὶ διαβάζει:

*«Κόκορας μέ τὸ λειρὶ
κί ἢ κοτούλα ἢ μικρὴ
πέρδικα καμαρωτὴ
πάπια ὁ κολυμπητὴς
ὁ λαγὸς τὸ τρεχαντήρι».*
Γράφει το τιλίρι λίρι!

Γενῆκαν τώρα πέντε μιὰ παρέα καὶ πήγαιναν. Μὰ ὡστόσο νὰ κί ἕναν τράγο μὲ ἕνα μεγάλο κουδούνη στὸ λαιμὸ. Πήγαινε νὰ πιῆ νερὸ σὲ μιὰ πηγὴ. Εἶδε τὴ μεγάλη παρέα καὶ στάθηκε νὰ τοὺς χαιρετίσει.

- «Καλῶς ὀρίσετε φίλοι μου! Ποῦ πᾶτε ἔτσι ὄλοι μαζί»;
- Πᾶμε στὸ Μισίρι νὰ φᾶμε πολὺ ρύζι.

Ὁ τράγος ἐκίνησε πάλι τὸ κεφάλι του, χτύπησε τὸ μεγάλο του κουδούνη καὶ τοὺς εἶπε:

— Μὲ παίρνετε καὶ μένα μαζί σας; Ὅπως λένε ἐκεῖ ἔχει ἄφθονα χόρτα. Θὰ βρῖσκω νὰ τρώγω νὰ μὴ γυρίζω τὰ βουνὰ νὰ γυρέβω. Εἶμαι πλιὰ γέρος καὶ δὲν μπορῶ νὰ περπατῶ.

— Νὰ σὲ πάρουμε ἂν τὸ γράφει τὸ χαρτί! Εἶπε τὸ κοκοράκι

Ἄνοίγει πάλι τὸ χαρτί του καὶ διαβάζει:

«Κόκορας με τὸ λειρι
κι' ἡ κοτούλα ἢ μικρὴ
πέροδικα καμαρωτῆ
πάπια ὁ κολυμπητῆς
ὁ λαγὸς τὸ τρεχαντήρι
τίρι λίρι, τίρι λίρι
τράγος ὁ κουδουνιστῆς
γράφει το κι' ἐσὺ νὰ ρθῆς.

Τώρα ἔξι στὴ σειρά. Πήγαινε μπροστὰ ὁ Τράγος,
χτυποῦσε τὸ κουδούνι καὶ ὅλοι τὸν ἀκολουθοῦσανε.

Εἶχαν προχωρήσει λίγο καὶ νὰ κι' ἓναν γαῖδαρο παρὰ
πέρα. Δὲν ἔβρισκε χόρτα πιά ὁ κακομοίρης κι' ἔτρωγε
κλήματα. Σᾶν εἶδε τὴν παρέα ξιππάστηκε. Παραίτησε τὰ
κλήματα, πού ἔτρωγε καὶ κατέβηκε μέσα στὸ δρόμο, καὶ
τοὺς εἶπε:

— Αἰ! φίλοι! ποῦ πᾶτε ἔτσι μαζεμένοι;

— Πᾶμε στὸ Μισίρι νὰ φᾶμε πολὺ ρυζὶ εἶπε πάλι τὸ
κοκοράκι.

— Πάρετέ με καὶ μένα, πού δὲ βρίσκω πιά ἐδῶ χόρτα
νὰ τρώω. Τρώω κλήματα, πού δὲν ἔχω τί ἄλλο νὰ φάω.
Ἐκεῖ θὰ βρίσκω ἄφθονο χόρτο καὶ δὲν θὰ πεινῶ.

— Νὰ σὲ πάρουμε, μὰ νὰ δοῦμε πρῶτα τὸ χαρτί ἂν τὸ
γράφει, εἶπε τὸ κοκοράκι.

*Ανοίγει πάλι τὸ χαρτάκι του καὶ βιαβάζει:

«Κόκορας με τὸ λειρι
ἢ κοτούλα ἢ μικρὴ
πάπια ὁ κολυμπητῆς
ὁ λαγὸς τὸ τρεχαντήρι
τίρι λίρι, τίρι λίρι
τράγος ὁ κουδουνιστῆς
γαῖδαρος ὁ γκανιστῆς
γράφει το καὶ σὺ νὰ ρθῆς.

Ἐγενήκανε μὲ τὸ καλὸ ἔφρτ' ἀ μιὰ παρῆα καὶ πῆγαιναν.

Ἀπὸ μακριὰ τοὺς εἶδε μιὰ ἄλεπού καὶ λέει μὲ τὸ νοῦ της.

« Ἄ! Καλὸ φαγητὸ θὰ ἔχω' γὼ ἅμα τοὺς τσακώσω αὐ-
τοὺς τοὺς φίλους ».

Ἀφήνει ἀμέσως τὴν τρύπα της καὶ τρέχει στὸ δρόμο.
Τοὺς βρῖσκει καὶ τοὺς ρωτᾷ μὲ ἄγρια φωνή

— Αἱ! φίλοι, ποῦ πηγαίνετε;

— Πᾶμε στὸ Μισίρι νὰ φᾶμε πολὺ ρύζι. Εἶπε τὸ κοκοράκι.

— Θάρῶ κι' ἐγὼ μαζί σας.

— Ἄν τὸ γράφει τὸ χαρτί θὰ σὲ πάρουμε.

Ἄνοίγει πάλι τὸ κοκοράκι τὸ χαρτί του καὶ διαβάζει:

« Κόκορας μὲ τὸ λειρὶ

κι' ἡ κοτούλα ἡ μικρὴ

πέφδικα καμαρωτὴ

πάπια ὁ κολυμπητής

ὁ λαγὸς τὸ τρεχαντήρι

τίρι λίρι, τίρι λίρι

τράγος ὁ κουνδονιστής

γάϊδαρος ὁ γκανιστής

ἄλεπού μὲ τὰ μαλλιά

δὲν τὸ γράφει ν' ἀκλουθᾶς ».

— Μπᾶ! Δὲ διάβασες καλά. Τὸ γράφει! Γιὰ κοίταξε
καλὰ! Ἄν δὲ τὸ γράφει θὰ σὲ φάω ἀμέσως.

Τὸ κοκοράκι φοβήθηκε καὶ ξανάνοιξε τὸ χαρτί του
νὰ διαβάσει. Κεῖνη τὴν ὥρα εἶχε βγεῖ τ' ἀφεντικὸ μὲ τὸ
σκύλο του καὶ ζητοῦσε τὸ κοκοράκι καὶ τὴ κοτούλα, ποῦ
τὰ ἔχασε. Ὁ σκύλος εἶδε τὴν ἄλεπού, τρέχει καὶ τὴν ἄρ-
πάζει ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὴν πνίγει.

Παίρνει τότε τ' ἀφεντικὸ τὸ δῆρμα της καὶ τὸ ἔκαμε
γούνα στὴν κυρία του.

Πῆρε ὕστερα τὸ κοκοράκι καὶ τὴν κότα καὶ γύρισε
στὸ σπίτι. Πήγανε καὶ τὰ ἄλλα ζῶα στὴ δουλιὰ τους. Τὸ
ταξίδι στὸ Μισίρι ἔμεινε στὴ μέση.

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

Νάνι, νάνι νάτε το
ἐλάτε μοῖρες πάρτε το
πάρτε το ὅλες οἱ μοῖρες
κι' οἱ δεκάξι καλομοῖρες
νάτε το μοιράνετέ το
καὶ καλοκαρδίσετε το
Δόστε του τοῦ ἡλιοῦ τὰ κάλλη
καὶ τοῦ φεγγαριοῦ τὴ χάρη.
Πλούσιου γεωργοῦ τ' ἀλώνι
ὅταν εἶνε φορτωμένο
νὰ μετρᾶ καὶ νὰ σοδειάζει
καὶ νὰ μὴν τὰ λογαριάζει.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

«Τὸ μονλάρι κόκκινο,
κι' ὁ καβαλάρης μαῦρος»

« Απέξω είναι μαγλινό
και ἀπὸ μέσα ἔχει μαλλί
και ἀπὸ μέσα ἀπ' τὸ μαλλί
ἔχει μιὰ μπουκιά καλή».

« Ἀσπρο εἶναι οἶν τυρὶ
μὰ κανένας δὲν μπορεῖ
νά τὸ φάει νά χαρεῖ.
Μέσ' τὸ στόμα ἂν τ' ἀφήσει
κεινο γρήγορα θ' ἀφρίσει».

Ο ΓΑΤΗΣ ΚΑΙ Τ' ΑΦΕΝΤΙΚΟ ΤΟΥ

Ήτανε μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἕνας ἄνθρωπος πολὺ φτωχὸς. Εἶχεν ἕνα μόνον παιδί. Πήγαινε καὶ δούλευε σὲ ξένες δουλιές καὶ κουβαλοῦσε στὸ παιδί του καὶ τὸ ἔτρεφε.

Σὰν μεγάλωσε τὸ παιδί δούλευαν μαζί καὶ ζοῦσαν καλά καὶ ἀγαπημένα.

Μὰ ἦρθε καιρὸς νὰ πεθάνει ὁ πατέρας. Καλεῖ τὸ παιδί του καὶ τοῦ λέει:

«Παιδί μου, ἐγὼ πεθαίνω. Εἶμαι φτωχὸς καὶ δὲν ἔχω τίποτα ἄλλο νὰ σ' ἀφήσω μόνον τὴν εὐχή μου καὶ τὸ γάτη μας».

Ἄμα εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια πέθανε ὁ πατέρας καὶ ἀφῆκε τὸ παιδί μόνον του.

Τὸ παιδί δούλευε πάλι κι' ἔτρωγε κι' ἔτρεφε καὶ τὸν γάτη του.

Μὰ ἕναν καιρὸ δὲν εἶχε δουλιές καὶ τὸ παλληκάρι ἦ-

τανε πολὺ στενοχωρημένο. Δὲν εἶχε νὰ φάει, οὔτ' αὐ-
τὸς. οὔτ' ὁ γάτης του.

Ὁ γάτης, ποὺ τὸν εἶδε πολὺ στενοχωρημένο τοῦ εἶπε:

— Ξέρεις τί σκέφτηκα ἀφεντικὸ;

— Τί γατάκι μου;

— Θὰ πάω στὸ βασιλιὰ νὰ τοῦ ζητήσω, τὴ θυγατέρα
νὰ τὴν πάρεις γυναίκα σου. Τότε θὰ ἔχουμε καὶ φαγη-
τὰ καὶ ροῦχα πολλὰ καὶ δὲ θὰ στενοχωριέσαι, πῶς δὲ θὰ
βρίσκεις δουλιὰ.

— Κάνε ὅτι θέλεις γατάκι μου! εἶπε τὸ παλληκάρι στε-
νοχωρημένο.

Ὁ γάτης ξεκίνησεν ἀμέσως καὶ πῆγε νὰ βρῆ τὸ βασιλιὰ.
Στὸ δρόμο βρῆκε ἓνα κοπάδι πέρδικες καὶ τοῦ εἶπαν.

— Ποῦ πᾶς γάτη καὶ κουνεῖς καὶ τὴν οὐρά σου;

— Πάω νὰ ζητήσω τὴν βασιλοπούλα νὰ τὴν πάρει τ'
ἀφεντικὸ μου γυναίκα του. "Ἄν θέλετε, ἐλάτε μαζί μου.
Ὁ βασιλιάς θὰ ἔχει στ' ἀλώνια του πολὺ σιτάρι καὶ θὰ
φᾶτε ὅσο θέλετε.

Τὰ λόγια τοῦ γάτη ἤρσαν στὶς πέρδικες. Μαζεύτηκαν
ὅλες καὶ τὸν ἀκολούθησαν.

Πᾶνε παρακάτω καὶ βρίσκουν ἓνα κοπάδι λαγούς. Οἱ
λαγοὶ σταμάτησαν καὶ ρώτησαν τὸ γάτη:

— Ποῦ πᾶς γάτη κι' ἔχεις καὶ τόσες πέρδικες μαζί σου;

— Πάω νὰ ζητήσω τὴ βασιλοπούλα νὰ τὴν πάρει τ'
ἀφεντικὸ μου γυναίκα του. "Ἄν θέλετε ἐλάτε μαζί μου.
Οἱ λαχανόκηποι τοῦ βασιλιὰ θὰ εἶναι γεμάτοι λαχανικὰ
νὰ φᾶτε ὅσα θέλετε.

Καὶ στοὺς λαγούς καλάρεσαν τὰ λόγια τοῦ γάτη. Μα-
ζεύτηκαν ὅλοι καὶ τὸν ἀκολούθησαν.

Πᾶνε πρὸ πέρα καὶ βρίσκουν ἓνα κοπάδι περιστέρια.
Τὰ περιστέρια σ' ἄν εἶδαν τὸ γάτη μὲ τόσοις λαγούς καὶ

πέρδικες παραξενεύτηκαν. Κατέβηκαν στο δρόμο και ρώτησαν:

— Που πᾶς γάτη κι' ἔχεις μαζί σου, τόσοι λαγούς και πέρδικες;

— Πηγαίνω νὰ ζητήσω τὴ βασιλοπούλα, νὰ τὴν πάρει τ' ἀφεντικό μου, γυναίκα του. Ἄν θέλετε και σεῖς ἐλάτε μαζί μου. Οἱ ἀποθῆκες τοῦ βασιλιᾶ θὰ εἶνε γεμάτες ρόβι. Θὰ φᾶτε ὅσο θέλετε.

Τὰ λόγια τοῦ γάτη ἄρσαν στὰ περιστέρια. Μαζεύτηκαν ὅλα και τὸν ἀκολούθησαν.

Πῆγαν στὸ παλάτι τοῦ βασιλιᾶ. Μπαίνει ὁ γάτης μέσα και ζητᾷ τὴ βασιλοπούλα νὰ τὴν πάρει τ' ἀφεντικό του γυναίκα.

Ὁ βασιλιάς, πού εἶδε τόσες, πέρδικες και λαγούς και τόσα περιστέρια εἶπε μὲ τὸ νοῦ του:

«Αὐτὸς θὰ εἶνε μεγάλος ἄνθρωπος, σ' ἔχει τόσοι λαγούς, τόσες πέρδικες και τόσα περιστέρια, και εἶπε στὸ γάτη:

«Πήγαινε. γατάκι μου νὰ πῆς στ, ἀφεντικό σου, νὰ ρθῆ, νὰ πάρη τὴ βασιλοπούλα, γυναίκα του».

Φεύγει ἀμέσως ὁ γάτης χαρούμενος και πάει στ' ἀφεντικό.

«Ἐτοιμάσου ἀφεντικό γρήγορα! Τὰ κατάφερα ἐγὼ και θὰ πάρης τὴ βασιλοπούλα».

Ἐτοιμάζεται τ' ἀφεντικό και φεύγουνε νὰ πᾶνε στὸ παλάτι.

Στὸ δρόμο κουράστηκε και κάθισε ἀπάνω σ' ἓνα βράχο. Ἦτανε πάλι στενοχωρημένος. Σκεπτότανε τί θὰ ἔκανε τὴ βασιλοπούλα, πού δὲν εἶχε σπιτί νὰ τὴν πᾶει. Μιᾶ στιγμή τοῦ ξέφυγε ἓνας μεγάλος ἀναστεναγμός.

Ἄχ! εἶπε ἀπὸ τὴ μεγάλη του στενοχώρια.

Μόλις εἶπε τὸ ἄχ! ἀμέσως ἄνοιξε ὁ βράχος καὶ βγήκεν ἔξω ἓνας μέγας ἀράπης.

—Τὶ μὲ θέλεις, παλληκάρι μου; εἶπεν ὁ ἀράπης.

—Μὰ δὲ σοῦ φώναξα γὼ!

—Ἐμένα μὲ λένε Ἄχ! καὶ τώρα σὲ ἄκουσα καὶ μοῦ φώναξες. Πές μου τί ἔχεις, γιὰ τὴ θὰ σὲ φάω.

Τὸ παλληκάρι φοβήθηκε καὶ εἶπε:

—Τὶ νὰ σοῦ πῶ ἀράπη μου; Εἶμαι στενοχωρημένος γιὰ τὴ πάω νὰ πάρω τὴ βασιλοπούλα γυναῖκα μου καὶ σπῆτι δὲν ἔχω νὰ τὴ βάλω.

Ὁ ἀράπης ἔβγαλε τότε καὶ τοῦ ἔδωκε ἑκατὸ κλειδιά καὶ τοῦ εἶπε:

—Πάρε αὐτὰ τὰ κλειδιά καὶ πήγαινε στὸ τάδε παλάτι. Ἐκεῖ θὰ βρῆς ὅτι θέλεις. Καὶ ἐκεῖ θὰ πᾶς καὶ τὴ βασιλοπούλα. Μὰ σὲ ἑπτὰ μέρες θὰ ρθῶ νὰ μου πεῖς δέκα λόγια. Ἄν δὲ μοῦ τὰ πεῖς θὰ σὲ φάω.

Πῆρε τὸ παλληκάρι τὰ κλειδιά καὶ πῆγε στὸ παλάτι ἐκεῖ βρῆκε χρυσὰ ροῦχα καὶ στολιστήκε κι' ἓνα ὄμορφο ἄλογο καὶ καβαλίκεψε. Πῆγε καὶ πῆρε τὴ βασιλοπούλα καὶ τὴν ἔφερε στὸ ὄμορφο παλάτι τοῦ ἀράπης. Μὰ οἱ ἑπτὰ μέρες σίμωναν καὶ τὸ παλληκάρι ἄρχισε νὰ στενοχωριέται.

Δὲν ἤξερε τί λόγια θὰ τοῦ ἔλεγε ὁ ἀράπης.

Μὰ ὁ γάτης τοῦ τοῦ εἶπε:

«Μὴ στενοχωριέσαι ἀφεντικὸ κι' ἐγὼ θὰ ἀπαντήσω σ' ὅτι κιὰν ρωτήσῃ ὁ ἀράπης.

Τὸ βράδυ κιόλας ἀπάνω στίς ἑπτὰ μέρες νὰ καὶ τὸν ἀράπη. Κλείστηκε μέσα σὲ μιὰν κάμαρα κι' ἀπὸ κεῖ φώναζε.

—Ἔνα.

Ὁ γάτης ἦτανε ἀπέξω κι' ἀπάντησε ἀμέσως

—Ἐν' ἀβγὸ κάνει ἡ κότα.

—Δύο.

- Δύο κέρατα τὸ βώδι.
- Τρία.
- Τὸ τριόκλωνο γαῖτάνι
- Τέσσερα.
- Τέσσερα πόδια ἔχει ὁ γάτης.
- Πέντε.
- Πέντε δάκτυλα τὸ χέρι.
- Ἐξε.
- Ἐξε πόδια ἔχ' ἡ μύγα
- Ἐφτά.
- Ἐφτά μέρες περιμένω.
- Ὀχτῶ.
- Ὀχταπόδι στὸ γιालὸ.
- Ἐνιὰ.
- Ἐνιὰ μηνῶν γενᾶται τὸ παιδί.
- Δέκα.
- Δέκα δεκάρες ἡ δραχμὴ.
- Κι' ἐγὼ τί θὰ γίνω τώρα; εἶπεν ὁ ἀράτης μεσ' ἀπὸ τὴν κάμερα.
- Νὰ πεθάνεις καὶ νὰ γίνεις ὁ μισὸς ἀσήμι καὶ ὁ ἄλλος χρυσάφι εἶπεν ὁ γάτης καὶ πέθανεν ἀμέσως ὁ ἀράτης.
- Ἄνοιγουνε τότε τὴν κάμερα καὶ βρίσκουν ἓνα σωρὸ ἀσήμι κι' ἓνα σωρὸ χρυσάφι.
- Τὸ πήρανε τότε, τοὺς ἔμεινε καὶ τὸ παλάτι καὶ ζήσανε αὐτοὶ καλὰ καὶ μεις καλύτερα.

Ψέματα κι' ἀλήθεια
ἔτσι ν' τὰ παραμύθια.

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑΤΑ

1) «Κοιμήσου πὸν παράγγελια τὸ πάπλωμα στήν πόλη
καὶ σοῦ τὸ τελειώνουνε ἐξήντα δυὸ μαστόροι
κι ἓνα μικρὸ ραφτόπουλο ξομπλιάζει καὶ γαζώνει.
Καὶ βάνει μεσ' τὸ γάζωμα τῆ Χιὸ μὲ τὰ καράβια
καὶ τὴν Κωνσταντινούπολη μ' ὄλα τὰ παληκάρια».

2) «Ἀπάνω ἀπὸ τὴν κούνια σου τρία δεντρά θὰ βάλω
τὸ ἓνα γὰ λένε λεμονιά καὶ τ' ἄλλο κυπαρίσσι
πάν' ἀπὸ τὸ μαξιλάρι σου δροσομηλιά μὲ τ' ἄνθη.
Ἄ! λεμονιά μὴν μαραθῆς, καὶ κυπαρίσσι σιάσου»

καὶ σὺ μηλιά δροσομηλιά, φύλαξε τὸν ἀνθὸ σου
νὰ μεγαλώσει τὸ παιδί, νὰ φάει τὸν καρπό σου».

3) « Ὑπνε μου ἔλα πάρετο καὶ πάλι φέρε μου το
μὴν ἔρθῃ ὁ πατέρας του κι' ἀναζητήσῃ μου το
καὶ πεῖ μου: «Ποῦναι τὸ παιδί καὶ ποῦναι τὸ καμάρι
ὅπου κρατεῖ σὴ μέση του πένα καὶ καλαμάρι.»

ΓΛΩΣΣΟΔΕΤΕΣ

- 1) «Πίτα σπανακόπιτα, σπανακολαδοστακόπιτα».
- 2) « Ἄπο πίσω στὸ πιθάρι, ποντικὲς, ἀβγὰ ὕλειφε».
- 3) « Ἄσπρη πέτρα ζέξασπρη κι' ἀπὸ τὸν ἥλιο ζέξα-
σπρότερη».
- 4) «Τῆς σκνίπας τὸ σκνιπόξυγκο, τῆς σκνίπας τὸ
κνισάρι, τὸ σκνιποκνίσασρο».

ΣΤΟ ΧΟΡΟ ΤΟΥ ΜΩΡΟΥ

«Νάνι νά ! του λέγανε
καί μου τὸ παντρέβανε
καί τοῦ παίρναν ἓνα ἄντρα
ποῦ ἔχει πρόβατα καί μάντρα
κι' εἶχενε καί ἓνα ἀμπέλι
καί χωρεῖ ὁ λαγός; καί μπαίνει
καί τ' ἀμπέλι φορτωμένο
πέντε ρῶγες τὸ κημένο
τρῶει ὁ ἄρκαλος τὶς δυὸ
κι' ἡ ζουρίδα ἄλλες δυὸ
καί πατεῖ κι' αὐτὸ τὴν ἄλλη
καί γεμίζει ἓνα πιθάρι
κι' ἦτανε καί τὸ πιθάρι
σᾶν ἓνα σπειρὶ κριθάρι
κι' ἔβγαλε καί τὴ ρακὴ
καί γεμίζει ἓνα φλασκι
κι' ἦτανε καί τὸ φλασκι
σᾶν ἓνα σπειρὶ φακὴ.

Ο ΤΕΜΠΕΛΗΣ ΚΙ' Ο ΧΡΙΣΤΟΣ

Μιά φορά κι' έναν καιρό, πήγαιναν ὁ Χριστὸς ἀπὸ ἕνα χωριὸ σὲ ἄλλο. Εἶχε μαζί και τοὺς μαθητὲς του. Κεῖ, ποὺ πήγαιναν βρῆκαν ἕνα τεμπέλη. Ἦτανε ξαπλωμένος στὴ μέση τοῦ δρόμου και βαριότανε νὰ διώξει τίς μύγες ποὺ τὸν δάγκαναν.

Ὁ Χριστὸς σίμωσε και τὸν ρώτησε:

« Ἀπὸ ποῖο δρόμο, κουμπάρε, θὰ πᾶμε στὸ πέρα χωριὸ; Μὰ ὁ τεμπέλης δὲ σηκώθηκε νὰ τοῦ δείξει, μὸτο ὑψωσε τὸ πόδι και τούδειξε κατὰ κεῖ, ποὺ θὰ πήγαιναν.

Ἐφυγεν ὁ Χριστὸς με τοὺς μαθητὲς του και πῆγαν παρὰ πέρα. Βρῆκαν μιὰ κοπέλα και ζύμωνε τὴ ρώτησαν και αὐτὴ:

« Ἀπὸ ποῖο δρόμο θὰ πᾶμε, κοπέλα μου, στὸ πέρα χωριὸ; »

Ἡ κοπέλα ἦτανε προκομμένη και γρήγορα, γρήγορα ἔπλυνε τὰ χέρια της και πῆγε και τοὺς ἔδειξε τὸ δρόμο.

Ὁ Χριστὸς εὐχαριστήθηκε και τῆς εἶπε:

« Ἐχε τὴν εὐκὴ μου, παιδί μου, και νὰ παντρεφτῆς γρήγορα νὰ πάρεις κεῖνο τὸν τεμπέλη. »

Οἱ μαθητὲς του, ποὺ ἀκουσαν τὴν εὐκὴ στενοχωρέθηκαν, και εἶπαν στὸ Χριστὸ:

— Μὰ γιατί αὐτὴ ἡ καλὴ κοπέλα νὰ πάρει κεῖνο τὸν τεμπέλη, ποὺ οὔτε τίς μύγες δὲ διώχνει ἀπὸ πάνω του;

— Αὐτὴ θὰ τὸν κάμει προκομένο, εἶπεν ὁ Χριστὸς και προχώρησαν.

Σὲ λίγες μέρες παντρεφτήκε κιόλας ἡ κοπελιά και πῆρε τὸν τεμπέλη. Δούλευε αὐτὴ και τὸν ἔτρεφε.

Σὰν ἤρθεν ὁ χειμώνας τοῦ ἔδωσε μιὰ μέρα μιὰ ὀκὰ σιτάρη νὰ πάει στὸ χωράφι του νὰ τὸ σπείρει.

Ἐκεῖνος πῆγε, ἔβγαλε ἓνα λάκκο ἔκρουσε μέσα τὸ σιτάρι ὕστερα ξάπλωσε καὶ κοιμότανε ὅλη τὴν ἡμέρα.

Βράδυ, βράδυ ξύπνησε καὶ γύρισε στὸ σπίτι του, καὶ εἶπε στὴ γυναῖκα του, πὼς ἔσπειρε τὸ σιτάρι.

Τὴ νύχτα ἔβγαλε μιὰ πολὺ δυνατὴ βροχὴ. Ἡ βροχὴ ξέθαψε τὸ σιτάρι καὶ τὸ σκόρπισε σ' ὅλο τὸ χωράφι. Φύτρωσε γέμισε ὅλο τὸ χωράφι καὶ προώδευε παρὰ πολὺ.

Τὸ καλοκαίρι πῆγεν ἡ γυναῖκα μὲ τὸν ἄντρα νὰ τὸ δοῦν. Ἦθελαν νὰ ξέρουν ἂν ἦτανε καλὸ νὰ πᾶνε νὰ τὸ θερίσουν.

Ὁ ἄντρας εἶχε στὸ νοῦ του νὰ πεῖ στὴ γυναῖκα του, πὼς τὸ ἔφαγαν τὰ μυρμήκια.

Ὅταν εἶδε, πὼς ἦτανε τόσο καλὸ, στενοχωρήθηκε πολὺ καὶ εἶπε:

Ἄχ! τὸ τὸ παντέρημο καὶ ποιὸς θὰ τὸ θερίσει.

— Σώπασε ἄντρα μου, μὴν λὲς κακὰ λόγια!

Δόξασε τὸ θεὸ, ποῦ τὸ βλόγησε καὶ γίνηκε καλὸ. Ἐγὼ θὰ τὸ θερίσω. Ἐσένα θὰ σὲ βάλω γὼ στὴν κούνια νὰ σὲ κουνῶ.

Σὲ λίγες μέρες κιάλας πῆραν τὰ δραπάνια τους νὰ πᾶνε νὰ θερίσουν τὸ σιτάρι.

Κρατοῦσε καὶ τὴν κούνια ἡ γυναῖκα κι' ἔβαλε τὸν ἄντρα της καὶ τὸν κουνοῦσε κι' αὐτὴ θέριζε μόνη της.

Ὁ Χριστὸς ποῦ τὰ ἔβλεπε ὅλα αὐτὰ θύμωσε. Γίνηκε γέρος καὶ πῆγε στὸ χωράφι, ποῦ θέριζε ἡ κοπέλα.

Πᾶει στὴν κούνια κοντὰ καὶ βλέπει τὸν κύριο καὶ κουνιότανε. Γιατὶ εἶσαι πλαγιασμένος κι' ἡ γυναῖκα σου θερίζει μόνη της;

— Εἶμαι λίγο ἄρρωστος!

— Ἄρρωστος ἢ τεμπέλης!

Καὶ σηκώνει ὁ Χριστὸς τὸ μπαस्तούνι καὶ τοῦ ἔδωσε ξύλο, ποῦ τὸ χόρτασε.

— Ἀμέσως νὰ πᾶς νὰ θερίξεις μὲ τὴ γυναίκα σου, γιὰτὶ θὰ ξαναπεράσω. Ἄν σὲ βρῶ νὰ κάθισαι θὰ σοῦ δώσω πιδὸ πολλές.

Σηκώθηκε ἀμέσως ὁ κύριος καὶ πῆγε καὶ θέριξε πιδὸ καλὰ ἀπὸ τὴ γυναίκα του.

Ἀπὸ κεῖ καὶ πίσω ἔγινε προκομμένος.

Ποτὲ πιά δὲν ἄφηνε τὴ γυναίκα του νὰ δουλεύει μόνη της. Φοβότανε μὴν ξανάρθῃ ὁ Χριστὸς καὶ τὸν δείρει πάλι.

Ἀπὸ τότε καὶ πίσω ἔζησαν καλὰ καὶ ἑμεῖς καλύτερα.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Γύρω γύρω κάγκελα στὴ μέση πάπια παίζει.

Γράμματα γράφει γραμματικὸς δὲν εἶναι σαμᾶρι φορεῖ γαῖδαρος δὲν εἶναι κέρατα ἔχει βῶδι δὲν εἶναι τὶ εἶναι;

Ἀπὸ δῶ βουνὸ καὶ ἀπὸ κεῖ βουνὸ, καὶ στὴ μέση ξύλο καὶ ἄνθρωπος.

Καράβι δωδεκάσφηνο κάθα σφήνα καὶ ὄνομα.

Ἀνεβαίνει πίου, πίου
κατεβαίνει πίου, πίου
οὔτε τρώει οὔτε πίνει
καὶ ἡ κοιλιά τ' ὄλο γεμίζει.

Εἶμαι ψηλὴ λιγνὴ
τὸν κόσμον ὄλο νύνω
καὶ ἐγὼ μένω γυμνή.

ΤΟ ΦΙΔΑΚΙ

Ἦτανε μιὰ φορὰ κι' ἓναν καιρὸ ἕνας γέρος καὶ μιὰ γριὰ. Εἶχαν μόνο μιὰ στενοχώρια, ποὺ δὲν ἔκαναν παιδιὰ.

Κάθε μέρα παρακαλοῦσαν τὸ θεὸ νὰ τοὺς στείλει ἕνα παιδί κιὰς εἶναι καὶ φιδάκι.

Ὁ θεὸς ἄκουσε τὴν προσευχή τους καὶ τοὺς ἔστειλε ἕνα παιδί, φιδάκι,

Τ' ἀγαποῦσανε πολὺ, ἂν ἦτανε καὶ φιδάκι καὶ τὸ περιποιόντανε παρὰ πολὺ.

Μὰ τὸ φιδάκι σὰν μεγάλωσε ἄφησε τὸ γέρο καὶ τὴ γριὰ καὶ πῆγε στὸ βουνό.

Ἡ μητέρα του ἦτανε ἀπαρηγόρητη. Κάθε μέρα ἔκλαιε τὸ φιδάκι της.

Μιὰ μέρα πῆγε ὁ γέρος στὸ βουνὸ νὰ βρεῖ λάχανα. Μόλις ἔσκυψε νὰ βγάλει τὸ πρῶτο λάχανο βλέπει τὸ παιδί του τὸ φιδάκι καὶ βγῆκε ἀπὸ μιὰν τρύπα.

Τὸ φιδάκι γνώρισε ἀμέσως τὸ πατέρα του καὶ ἔκαμε μεγάλη χαρὰ.

— «Καλῶς τονε τὸν πατέρα μου, καλῶς τονε τὸν πατέρα μου»! φώναζε.

Ὁ γέρος ἀπὸ τὴ χαρὰ του ἄρχισε νὰ κλαίει.

— Γιάτὶ κλαῖς πατέρα μου;

— Κλαίω, παιδί μου, ἀπὸ τὴ χαρὰ μου, ποὺ σὲ ξαναεἶδα. Μὰ γιατί μᾶς ἔφυγες ἀπὸ τὸ σπίτι Ἡ καημένη ἡ μάνα σου κλαίει μέρα νύκτα, ποὺ σ' ἔχασε καὶ γρήγορα θὰ πεθάνει ἀπὸ τὸν καημὸ της.

— Μὰ γιατί νὰ κλαίει ἡ μάνα μου; Δὲν τὸ ξέρει πῶς τὰ φιδάκια ζοῦνε στὸ βουνό; Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ ζήσω στὸ σπίτι.

Πᾶρε τοῦτο τὸ ποτήρι, πατέρα μου, νὰ τὸ κρατεῖς στή μάνα μου. Καὶ νὰ τῆς πεῖς νὰ μὴ κλαίει. Ὅτι ἐπιθυμῆσει νὰ τὸ ζητᾷ στὸ πατήρι καὶ τὸ ποτήρι θὰ τῆς τὰ βγάψει.

Παίρνει ὁ γέρος τὸ ποτήρι πού τοῦ ἔδωσε τὸ φιδάκι καὶ πάει στὸ σπίτι. Τὸ δίδει στὴ γριά του καὶ τῆς εἶπει: «Αὐτὸ τὸ ποτήρι μοῦ ἔδωσε τὸ παιδί σου, τὸ φιδάκι νὰ σοῦ τὸ φέρω. Ὅτι πεθυμήσεις, νὰ τὸ ζητᾷς στὸ ποτήρι κι' αὐτὸ θὰ σοῦ τὸ φέρνει ἀμέσως».

Ἡ μητέρα χάρηκε πολὺ γιὰ τὸ ποτήρι μὰ πὺ πολὺ χάρηκε πὺ ἔμαθε, πὺ τὸ παιδί της ἦτανε καλὰ.

Τὸ μεσημέρι καθίσανα στὸ τραπέζι καὶ λέει στὸ ποτήρι:

«Φέρε μας, ποτήρι, καλὰ φαγητὰ»!

Ἀμέσως τὸ τραπέζι τους γέμισεν ἀπὸ φαγητὰ.

Ἐφαγαν καλὰ καὶ δόξασαν καὶ τὸ θεὸ.

Τὴν ἄλλη μέρα ἠθελαν καλὰ ροῦχα λένε πάλι στὸ ποτήρι.

«Βγάλεμας ποτηράκι καλὰ ροῦχα»!

Ἀμέσως τοὺς παρουσιάστηκαν δυὸ φορεσιῆς καλὰ ροῦχα καὶ ντύθηκεν ἡ γριά μὲ τὸ γέρο.

Κεῖνο πὺ ἠθελαν κάθε μέρα, τὸ ζητούσανε ἀπὸ τὸ ποτήρι καὶ γινότανε. Ἡ γριά μὲ τὸ γέρο ζούσανε ὡς ἠθελεν ὁ θεός.

Μιὰ μέρα λέει ὁ γέρος στὴ γριά του.

«Ξέρεις τί σκέφτηκα γιὰ μου; Ἐμεῖς ἔχομε τώρα, ὅσα φαγητὰ θέλομε. Δὲν κάνει νὰ καλέσουμε καὶ τὸ γείτονα νὰ τρώει μαζί μας; Φτωχὸς ἄνθρωπος εἶναι ὁ καημένος.

— Νὰ τὸνε καλέσουμε γέρο μου!

Πάει ὁ γέρος ἀμέσως καὶ τὸν καλεῖ. Ἀπὸ τότε καὶ πέρα ὁ γείτονας ἔτρωγε κάθε μέρα μαζί τους.

Ἔλεγαν στὸ ποτήρι:

«Βγάλε ποτηράκι φαγητά!» Τὸ ποτήρι ἀμέσως γέμιζε τὸ τραπέζι φαγητά, ἔτρωγαν ὅλοι καλὰ καὶ τοὺς περὶ σσευσαν κιόλας.

Μιά μέρα ὁ γείτονας ἔβαλε κακὸ στὸ νοῦ του.

«Μὰ γιατί νά ἔχει ὁ γείτονας μου τὸ ποτήρι καὶ νά μὴ τὸ ἔχω ἐγώ; σκεφτότανε.

Κάποτε λοιπὸν ποὺ ὁ γέρος κι' ἡ γριά εἶχαν βγεῖ ἔξω, μπῆκε κρυφὰ στὸ σπίτι καὶ τὸ πήρε.

Ἔρχεται τὸ μεσημέρι ὁ γέρος μὲ τὴ γριά δὲ βρίσκουν τὸ ποτήρι.

Ἡ στενοχώρια τους ἦτανε μεγάλη. Τὶ νά γίνουν τώρα, ποὺ δὲν μποροῦσε πιά καὶ ὁ γέρος νά δουλεύει;

Τὸ ἔννιωσαν, πὼς τὸ εἶχε κλέψει ὁ γείτονας, μὰ κείνος δὲν ἤθελε νά τὸ δώσει.

Πέρνει πάλι ὁ γέρος τὸ μαχαιράκι του καὶ πῆγε στὸ βουνὸ νά βρῆ λάχανα.

Σκύβει νά βγάλει τὸ πρῶτο λάχανο καὶ νά πάλι τὸ φιδάκι.

«Καλῶς τονε τὸν πατέρα μου! Καλῶς τονε τὸν πατέρα μου!

—Μὰ γιατί εἶσαι τόσο στενοχωρημένος, πατέρα μου; Τὶ νά σοῦ λέω, παιδί μου! Αὐτὸ κι' αὐτὸ! Μᾶς ἔκλεψε ὁ γείτονας τὸ ποτήρι, καὶ τώρα δὲν ἔχομε τί νά γίνουμε.

Μὴ στενοχωριέσαι πατέρα καὶ θὰ σᾶς τὸ δώσει πάλι.

Πάρε τοῦτο τὸ κόπανο καὶ πήγαινε στὸ σπίτι τοῦ γείτονα σου. Ζήτησε του πάλι τὸ ποτήρι κι' ἂν δὲν θέλει νά σοῦ τὸ δώσει πὲς στὸ κόπανο.

«Ντοῦκ κοπανάκι μου»!

Αὐτὸ θὰ τὸν κάμει νά σᾶς τὸ δώσει.

Παίρνει ὁ γέρος τὸ κόπανο καὶ πάει ἀμέσως στοῦ γείτονα καὶ τοῦ λέει:

— Δόσε μου, γείτονα τὸ ποτήρι μου νὰ μὴ μαλλώνομε
γιατὶ εἶναι ντροπὴ.

— Νὰ πᾶς στὴ δουλιὰ σου, γείτονα, τοῦ εἶπε. Ἐγὼ
τὸ ποτήρι σου δὲν τὸ εἶδα.

Τότε καὶ ὁ καλὸς σου γέρος, λέει στὸ κοπανάκι.

«Ντοῦκ κοπανάκι μου!»

Ἀρχίζει ἀμέσως τὸ κοπανάκι καὶ ἔδερνε τὸ γείτονα.
Τὸν ἔδερνε! τὸν ἔδερνε ὅσο μποροῦσε.

Στὸ τέλος πιά ὁ γείτονας, φοβήθηκε, πὺς θὰ τὸν σκό-
τωνε τὸ κοπανάκι. Ἐδῶσε πίσω τὸ κλεμένο ποτήρι κι'
ἔτσι ἔπαψε το κόπανο νὰ τὸν δέρνει. Τὸ πῆρε ἀμέσως ὁ
γέρος καὶ πῆγε στὸ σπῖτι του. Ἐζήσαν καλὰ μὲ τὴ γριά
καὶ ἐμεῖς καλύτερα.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Μακρὸς μακρὸς καλόγερος καὶ κόκαλα δὲν ἔχει.

Ἔχω ἓνα μοναστηράκι γεμάτο ἀπροφόρους

Ἔχω ἓνα μοναστηράκι γεμάτο κοκκινοφόρους.

Πράσινος κάμπος, κόκκινος πύργος, μαῦροι ἀράπηδες
κατοικοῦνε μέσα.

Ἄπο δῶ καὶ σιὰ Χανιά βλέπω τὴ θειά μου καὶ γελαῖ.

Ἔχω ἓνα κουβάρι καὶ ξετυλίσσει καὶ ξετυλίσει καὶ ξετυ-
λιμὸ δὲν ἔχει.

Ἄπο κάτω σιὸ πλακιάκι
κάθεται τὸ Νικολάκι
πόδια ἔχει, χέρια ἔχει,
κεφαλή κι οὐρὰ δὲν ἔχει.

Ἄνοιγοκλειοῦν οἱ κάμερες
καὶ χτύπος δὲν ἀκούεται.

Ο ΓΚΕΚΑΣ

- Αὐτός εἶναι ὁ Γκέκας.
- Αὐτός εἶναι ὁ γιὸς τοῦ Γκέκα.
- Αὐτός εἶναι ὁ γιὸς τοῦ γιου τοῦ Γκέκα.
- Αὐτό εἶναι τὸ γαϊδούρι τοῦ γιου, τοῦ γιου τοῦ Γκέκα.

— Αὐτό εἶναι τὸ σαμάρι τοῦ γαϊδουριου
τοῦ γιου, τοῦ γιου τοῦ Γκέκα.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ γίγλα τοῦ σαμαριου
τοῦ γαϊδουριου, τοῦ γιου, τοῦ γιου τοῦ Γκέκα.

— Αὐτός εἶναι ὁ ποντικός, ποὺ ἔφαε τὴ γίγλα
τοῦ σαμαριου, τοῦ γαϊδουριου
τοῦ γιου, τοῦ γιου τοῦ Γκέκα.

— Αὐτός εἶναι ὁ γάτης, ποὺ ἔφαε τὸ ποντικὸ
ποὺ ἔφαε τὴ γίγλα, τοῦ σαμαριου
τοῦ γαϊδουριου, τοῦ γιου
τοῦ γιου τοῦ Γκέκα.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ σκύλος, πὺν ἔφαε τὸ γάτη,
πὺν ἔφαε τὸν ποντικὸ,
πὺν ἔφαε τὴ γίγλα τοῦ σαμαριοῦ
τοῦ γαῖδουριοῦ, τοῦ γιοῦ τοῦ γιοῦ τοῦ Γκέκα.

Αὐτὸ εἶναι τὸ ξύλο, πὺν ἔδειρε τὸ σκύλο
πὺν ἔπνιξε τὸ γάτη πὺν ἔφαε τὸν ποντικὸ
πὺν τρύπησε τὴ γίγλα τοῦ γαῖδουριοῦ
τοῦ σαμαριοῦ, τοῦ γιοῦ, τοῦ γιοῦ τοῦ Γκέκα.

Αὐτὸς εἶναι ὁ φοῦρνος
πὺν ἔκαψε τὸ ξύλο
πὺν ἔδειρε τὸ σκύλο
πὺν ἔπνιξε τὸ γάτη, πὺν ἔφαε τὸν ποντικὸ πὺν τρύπησε τὴ γίγλα
τοῦ σαμαριοῦ, τοῦ γαῖδουριοῦ,
τοῦ γιοῦ, τοῦ γιοῦ τοῦ Γκέκα.

Αὐτὸ ναι τὸ ποτάμι, πὺν ἔσβυσε τὸ φοῦρνο
πὺν ἔκαψε τὸ ξύλο, πὺν ἔδειρε τὸ σκύλο,
πὺν ἔπνιξε τὸ γάτη πὺν ἔφαε τὸν ποντικὸ
πὺν τρύπησε τὴ γίγλα, τοῦ σαμαριοῦ
τοῦ γαῖδουριοῦ, τοῦ γιοῦ, τοῦ γιοῦ τοῦ Γκέκα.

Αὐτὸ εἶναι τὸ βώδι, πὺν ἔπυε τὸ ποτάμι
πὺν ἔσβυσε τὸ φοῦρνο, πὺν ἔκαψε τὸ ξύλο,
πὺν ἔδειρε τὸ σκύλο, πὺν ἔπνιξε τὸ γάτη,
πὺν ἔφαε τὸν ποντικὸ,
πὺν τρύπησε τὴ γίγλα τοῦ σαμαριοῦ
τοῦ γαῖδουριοῦ τοῦ γιοῦ, τοῦ γιοῦ τοῦ Γκέκα.

Αὐτὸς εἶν' ὁ χασάπης, πὺν ἔσφαξε τὸ βώδι,
πὺν ἔπυε τὸ ποτάμι, πὺν ἔσβυσε τὸ φοῦρνο
πὺν ἔκαψε τὸ ξύλο, πὺν ἔδειρε τὸ σκύλο,
πὺν ἔπνιξε τὸ γάτη, πὺν ἔφαε τὸν ποντικὸ
πὺν τρύπησε τὴ γίγλα τοῦ σαμαριοῦ
τοῦ γαῖδουριοῦ, τοῦ γιοῦ, τοῦ γιοῦ τοῦ Γκέκα.

Αὐτὸς εἶν' ὁ ἀφέντης, πούθειρε τὸ χασάπη,
πού ἔσφαξε τὸ βόδι, πού ἔπιε τὸ ποτάμι,
πού ἔσβυσε τὸ φουῖνο, πού ἔκαψε τὸ ξύλο
πού ἔδειρε τὸ σκύλο, πού ἔπνιξε τὸ γάτη
πού ἔφραε τὸν ποντικὸ, πού τρύπησε τὴ γίγλα
τοῦ σιμαριῦ τοῦ γαίδουριοῦ
τοῦ γιοῦ, τοῦ γιοῦ τοῦ Γκέκα.

(Κάθε παιδι δείχνει τὸ πράμα, ποῦ κρατεῖ καὶ λέει μιὰ στρο-
φή. Ὅσοιο ξεχάσει ἴποτε βγαίνει ἀπὸ τὸ παιγνίδι. Τὸ πρῶτο παι-
δι λέει. Αὐτὸς εἶν' ὁ γκέκας. Τὸ δεύτερο. Αὐτὸς εἶν' ὁ γιὸς τοῦ
Γκέκα. Τὸ τρίτο τὴν παρακάτω στροφή κ. ο. κ.)

Ο ΑΡΑΠΗΣ ΚΑΙ Η ΦΤΩΧΟΠΟΥΛΑ

Ήτανε μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἕνας γέρος φτωχός, μὰ τόσο φτωχός, πὺν δὲν εἶχε οὔτε ἀλάτι. Εἶχε καὶ τρεῖς κόρες, ὁμορφες, πὺν ὅποιος τις κοίταζε θαμπωνότανε ἀπὸ τὴν ὁμορφιά τους. Σπίτι δὲν εἶχαν καὶ ἔμεναν σὲ μιὰ καλύβα, ροῦχα δὲν εἶχαν καὶ φορούσανε ξεσκισμένα. Φαγητὸ δὲν εἶχαν νὰ φᾶνε καὶ ἔμεναν πολλὰς μέρες νηστικές.

Μιὰ μέρα λέει ὁ γέρος στὶς κόρες του.

«Θὰ πάρω ἄγώ, παιδιά μου, ἕνα καλάμι νὰ πάω στὴν ἀκροθαλασσιὰ νὰ ψαρέψω. Ἄν πιάσω κανένα ψάρι θὰ τὸ ψήσουμε νὰ φᾶμε, μὴν πεθάνουμε τῆς πείνας».

Παίρνει κιόλας ὁ γέρος τὸ καλάμακι του καὶ πῆγε στὴν

ἀκροθαλασσιά. Κάθισε σ' ἓνα βράχο ἀπάνω, ἔβαλε δόλωμα στ' ἀγκίστρι του καὶ τὸ ἔριξε στὴ θάλασσα.

Στάθηκε τυχερὸς καὶ πῆγε ἀμέσως ἓνα ψαράκι νὰ φάει τὸ δόλωμα καὶ πιάστηκε στ' ἀγκίστρι.

Τραβᾷ ὁ γέρος ἀπάνω τ' ἀγκίστρι καὶ σπαρταροῦσε ἀκόμη τὸ ψάρι.

Τὸ ἔριξε καὶ δεύτερη καὶ τρίτη φορὰ καὶ ἔπιασε τρία ψάρια.

Ἐκεῖ δίπλα ἦταν ἓνα βουνὸ καὶ εἶχε θάμνους. Ἐκαμε λοιπὸν καὶ ἓνα δεμάτι θάμνους, τοὺς σήκωσε πῆρε καὶ τὰ ψάρια καὶ γύρισε στὴν καλύβα του νὰ τὰ ψήσουν.

Μὰ λάδι δὲν εἶχαν καὶ τὸ ἔψησαν μὲ τὸ νερό. Τὸ φάγανε χωρὶς ψωμί καὶ χωρὶς λάδι.

Τὴν ἄλλη μέρα λέει πάλι ὁ γέρος.

«Θὰ ξαναπάω ἐγὼ νὰ ψαρέψω νὰ βρῶ πάλι καὶ κάμποσους θάμνους».

Παίρνει πάλι τὸ καλαμάκι του καὶ πάει στὴν ἀκροθαλασσιά. Τὸ ρίχνει καὶ πιάνει πάλι τρία ψάρια. Κάνει καὶ ἓνα δεμάτι ξύλα καὶ ἐτοιμάστηκε νὰ φύγει.

Μὰ τὸ δεμάτι ἔγινε βαρὺ καὶ δὲν μπορούσε ὁ γέρος νὰ τὸ σηκώσει. Κάθισε ἀπάνω στὰ ξύλα καὶ ἀναστέναξε.

«Ἄχ!»

Ὡσπου νὰ πεῖ τὸ ἄχ! ἀνοιξε ἀμέσως ὁ βράχος ποῦ ἦτον ἐδίπλα καὶ βγήκε ἓνας ἀράπης καὶ τοῦ εἶπε:

— «Τί μὲ θέλεις γεροντάκι!»

Τὸ γεροντάκι φοβήθηκε ἅμα εἶδε τὸν ἀράπη.

— Μὰ δὲ σοῦ φώναξα ἐγὼ, ἀράπη μου!

— Μὰ μένα μὲ λένε ἄχ! Ἐγὼ σὲ ἀκουσα καὶ φώναξες τὸ ὄνομά μου.

— Ὅχι ἀράπη μου! Ἐγὼ ὁ καημένος εἶμαι γέρος καὶ δὲν μπορῶ νὰ σηκώσω τὰ ξύλα μου καὶ ἀναστέναξα.

Κάθισε τότε ὁ ἀράπης καὶ τὸν ρωτοῦσε πῶς περνᾷ.

— Τί νά σοῦ λέω, ἀράπη μου! Ἔχω μεγάλη φτώχεια. Κοντεύει νά πεθάνουμε ἀπὸ τὴν πείνα. Καὶ δὲν πειράζει, πὼς θὰ πεθάνω, ἐγὼ εἶμαι γέρος, μὰ λυποῦμαι τὶς κόρες μου, ποῦ εἶναι νιὲς καὶ ὄμορφες.

— Δὲν λές, γεροντάκι μου, στίς κόρες σου, ἂν θέλει καμμιά νά τὴν πάρω γυναίκα μου; Ἐγὼ ἔχω ἄφθονα πλοῦτη καὶ θὰ ζήσει, ὅπως θέλει.

— Αἱ! νά τοὺς τὸ πῶ, ἀράπη μου, καὶ ἂν θέλουν καλά! Σηκώνει τὸ γεροντάκι τὰ ξύλα καὶ γυρίζει στὴν κалύβα του. Καθίζει καὶ λέει στίς κόρες του ὅσα τοῦ εἶπεν ὁ ἀράπης.

Αὐτὸ καὶ αὐτό, παιδιά μου. Εἶδα ἓνα ἀράπη καὶ μοῦ εἶπε ἂν θέλει καμμιά σας νά τὸν πάρει ἄντρα της. Εἶναι πολὺ πλούσιος καὶ θὰ περάσει ὅπως θέλει».

«Δὲν πάω ἐγὼ»! εἶπεν ἡ πρώτη.

«Οὐτ' ἐγὼ»! εἶπε καὶ ἡ δεύτερη.

«Ἐγὼ θὰ πῶ»! εἶπεν ἡ πιδ μικρή.

«Παρὰ νά κάθουμαι ἐδῶ νά πεινῶ, θὰ τὸν πάρω καὶ ἄς εἶναι καὶ ἀράπης»!

Τὴν ἄλλη μέρα πρωὶ, πρωὶ πῆγε μὲ τὸν πατέρα της στὸν ἴδιο τόπο, ποῦ εἶδε τὸν ἀράπη.

Ἄναστενάζει πάλι ὁ γέρος καὶ ἀνοίγει ἀμέσως ὁ βράχος καὶ παρουσιάζεται ὁ ἀράπης.

— Αἱ! Σοῦ ἔφερα, ἀράπη μου, τὴ θυγατέρα μου! εἶπεν ὁ γέρος.

Ἐὸ ἀράπης τότε εἶπε στὴν κοπέλα.

— Θέλεις ἐσὺ νά καθίσαις μαζί μου; Δὲ θὰ στενοχωρηθεῖς.

— Θέλω! Ἄν δὲν ἤθελα δὲ θὰ ἐρχόμουνα.

— Μὰ καλὰ νά τὸ σκεφτεῖς, γιατί θὰ κλειστεῖς μέσα στὸ βράχο καὶ δὲ θὰ βλέπεις ἄνθρωπο.

— Δὲ μὲ πειράζει ἐμένα, ἀράπη μου! ἄς μὴ βλέπω καὶ ἀνθρώπους.

Τὴν πῆρε τότε ὁ ἀράπης καὶ μπῆκαν στὸ βράχο μέσα καὶ ἔκλεισε ἀμέσως ὁ βράχος καὶ ἀφῆκε τὸ γέρο ἀπέξω.

Μὰ μέσα στὸ βράχο ἦτανε ἓνα παλάτι πολὺ μεγάλο. Ἡ φτωχοπούλα θαμπώθηκεν ἀπὸ τὴν ὁμορφιά του.

Εἶχε καὶ πλούτη ἀφθόνα. Εἶχε μιὰν ἀβλή γεμάτη ἀπὸ ὄλα τὰ ἡμερα ζῶα. Καὶ ἓνα ἄλλο μέρος γεμάτο ἀπὸ ὄλα τὰ ὁμορφα πουλιὰ τοῦ κόσμου.

Μόλις εἶδαν τὴ φτωχοπούλα ἄρχισαν νὰ κελαηδοῦν ὁμορφους σκοπούς. Ἡ φτωχοπούλα τρελλαινότανε νὰ τ' ἀκούει.

Πῆγαν ὕστερα στὶς ἀποθήκες ποὺ ἦτανε καὶ αὐτὲς γεμάτες ἀπὸ ὄλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου. Εἶχε καὶ μιὰν ἀποθήκη γεμάτη βαρέλια μὲ κρασί καὶ μὲ ὄλα τὰ πιστὰ τοῦ κόσμου.

Ἐνα βαρέλι ἦτανε ξεχωριστὸ ἀπὸ τὰ ἄλλα. Ὁ ἀράπης τὸ ἔδειξε στὴ φτωχοπούλα καὶ τῆς εἶπε:

Ἄπὸ ὄλα τὰ πιστὰ θὰ πίνεις, κοπέλα μου, μόνο ἀπὸ τοῦτο τὸ βαρέλι δὲ θὰ πιεῖς. Ἄπ' αὐτὸ θὰ πίνω μόνον ἐγώ. Ἄν πιεῖς θὰ γίνεις ἀμέσως ὅπως ἦσουνα καὶ πρῶτα. Καὶ θὰ χάσεις καὶ μένα καὶ ὄλα αὐτὰ τὰ πλούτη.

Πῆγαν ὕστερα σὲ ἄλλες κάμερες στολισμένες μ' ἀσήμια καὶ χρυσάφια.

Ἄνοιξε ὁ ἀράπης ὀλόχρυσες ντουλάπες καὶ ἐντυσε τὴ φτωχοπούλα σὲ ὀλόχρυσα φορέματα.

Εἶχε σκλάβες καὶ σκλάβους καὶ τὴν ὑπηρετούσανε.

Ζοῦσε σὰ βασίλισσα μέσα στὸ παλάτι τοῦ ἀράπη. Τίποτε δὲν τῆς ἔλειπε.

Ἄφθόνα καὶ πλούσια φαγητὰ καὶ πιστὰ, ὠραῖα φορέματα, ὠραῖο σπίτι.

Σκλάβοι καὶ σκλάβες, ὅτι καὶ ἂν ζητοῦσε θὰ τῆς τὸ ἔφερναν.

Μὰ δὲν ἔμεινε πολὺν καιρὸ εὐχαριστημένη. Ἦθελε νὰ δοκιμάσει ἀπὸ τὸ πιτό, πὺ ἔπινεν καὶ ὁ ἀράπης.

Νόμιζε, πὺ θὰ γινότανε καλύτερη τότε.

Περίμενε μιὰ μέρα καὶ ἔφυγεν ὁ ἀράπης. Πῆγε ὕστερα, πῆρε τὸ ποτήρι του καὶ ἔβαλε ἀπὸ τὸ πιτό του καὶ ἔπινε.

Δὲν τὸ εἶχε τελειώσει καὶ χάθηκαν ὅλα ἀπὸ μπροστά της. Καὶ οἱ ὄμορφες αὐλὲς καὶ τὰ ὄραϊα πουλάκια καὶ τὸ παλάτι, καὶ τὰ χρυσὰ ροῦχα, πὺ φοροῦσε.

Βρέθηκε στὸ βουνὸ ἀπάνω μέσα στοὺς θάμνους, ξυπόλυτη καὶ μὲ τὰ ξεσκιαμένα ροῦχα, πὺ φοροῦσε, πρὶν ἔρθει στὸ παλάτι τοῦ ἀράπης.

Μόνο τὸ ποτήρι πὺ ἔβαλε καὶ ἔπινε κρατοῦσε ἀκόμη στὰ χέρια της.

Τότε μόνο κατάλαβε τί λάθος ἔκαμε! Στενοχωριότανε, ἔκλαιγε, φώναζε, μὰ ἦτανε πιὰ ἀργά. Γύρισε στὴ φτωχικὴ της καλύβα καὶ ζοῦσε πάλι μὲ πείνα καὶ μὲ βάρσана, σὰν καὶ πρῶτα.

*Κλαίει τώρα καὶ πονεῖ,
μὰ δὲν τῆς φταίει καὶ κανεὶς
τὸ κεφάλι τῆς τῆς φταίει
καὶ γιὰ κείνο κλαίει, κλαίει,*

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

«Πεθαμένη κλώσσα ζωντανά πουλιά ζεσταίνει».

«Χιλιοτρύπητο τσουκάλι, κρέας ἄφητο βάζει».

«Ποιὸ εἶναι τὸ ψηλὸ δέντρο ποῦ εἶναι σφαῖρες φορτωμένο»;

«Πίτα χιλιοτρύπητη στοῦ βασιλιᾶ τὸ τραπέζι».

NANI NANI

Νάνι του Ρήγα τὸ παιδί
τοῦ βασιλιᾶ τὸ ἐγγόνι
ποὺ τὸ σκεπάζει ἡ μάννα του
μὲ ὀλόχρυσο σεντόνι
νάνι νάνι τὸ παιδί μου
ποὺ νὰ ἔχει τὴν εὐχή μου
νάνι νάνι νάνι νάτο
τὸ παιδί μου τὸ χιονάτο
ἐλουζα καὶ χτενίζα το
στὴν ἀμυγδαλιὰ πόκατω.
τρέχει ὁ βοσκὸς τ' ἀρπάζει
καὶ τὸ κάνει κουδουνάτο
νὰ τὸ βάλει τῶν προβάτων

ΕΞΗΓΗΣΗ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

Σελ. 9 καρύδι.

Σελ. 18 φωτιά καπνός.

Σελ. 19 κάσιανο, σαπούνη.

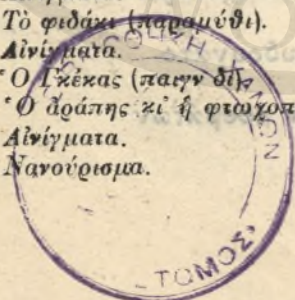
Σελ. 30 γλώσσα, χοχλιός, γεωργός, χρόνος και μήνες, ἀρδάκτη,
ὅταν κλώθει, βελόνα.

Σελ. 35 καπνός, στόμα δόντια, ρόγδι, καρπούζι, φωτιά, δρόμος
κάβουρας.

Σελ. 44 κουβέρτα, δακτυλήθρα, κυλαρίσι, μελόπητα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- 1) Βρέχει, βρέχει (πρόβλημα).
- 2) Παλαμάκια παίζετε (παιγνιδάκι).
- 3) Βρέχει, βρέχει (ποίημα).
- 4) Ὁ αἰτός και ἡ γριά (παραμύθι).
- 5) Ἐνα αἶνιγμα.
- 6) Στὸ φεγγαράκι (χαιρετισμός).
- 7) Κουκουρέικον πετινὲ (ποίημα).
- 8) Τὸ κοκοράκι (παραμύθι)
- 9) Νάνι νάνι νάτε το (ποίημα).
- 10) Αἶνιγματα.
- 11) Ὁ γάτης και τ' ἀφεντικό (παραμύθι)
- 12) Γλωσσοδέτες.
- 13) Νανουρίσματα.
- 14) Στὸ χορὸ τοῦ μωροῦ (ποίημα).
- 15) Ὁ τεμπέλης κι' ὁ Χριστός (παραμύθι).
- 16) Αἶνιγματα.
- 17) Τὸ φιδάκι (παραμύθι).
- 18) Αἶνιγματα.
- 19) Ὁ Γκέκας (παιγνιδάκι).
- 20) Ὁ ἀράρης κι' ἡ φτωχοπούλα (παραμύθι).
- 21) Αἶνιγματα.
- 22) Νανουρίσμα.

15/2

17/2

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- 1) Εισαγωγή
- 2) Ο Γενικός Κανόνας
- 3) Ο Κανόνας της Βιβλιοθήκης
- 4) Ο Κανόνας της Βιβλιοθήκης
- 5) Ο Κανόνας της Βιβλιοθήκης
- 6) Ο Κανόνας της Βιβλιοθήκης
- 7) Ο Κανόνας της Βιβλιοθήκης
- 8) Ο Κανόνας της Βιβλιοθήκης
- 9) Ο Κανόνας της Βιβλιοθήκης
- 10) Ο Κανόνας της Βιβλιοθήκης
- 11) Ο Κανόνας της Βιβλιοθήκης
- 12) Ο Κανόνας της Βιβλιοθήκης
- 13) Ο Κανόνας της Βιβλιοθήκης
- 14) Ο Κανόνας της Βιβλιοθήκης
- 15) Ο Κανόνας της Βιβλιοθήκης
- 16) Ο Κανόνας της Βιβλιοθήκης
- 17) Ο Κανόνας της Βιβλιοθήκης
- 18) Ο Κανόνας της Βιβλιοθήκης
- 19) Ο Κανόνας της Βιβλιοθήκης
- 20) Ο Κανόνας της Βιβλιοθήκης
- 21) Ο Κανόνας της Βιβλιοθήκης
- 22) Ο Κανόνας της Βιβλιοθήκης

10-6

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΛΙΚΙΩΤΗ

ΕΝ ΗΡΑΚΛΕΙΩ - ΚΡΗΤΗΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

- 1) Μ. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗ - Σ. ΑΛΟΪΖΟΥ: Πειράματα Φυσικής και Χημείας με πρόχειρα μέσα Δρ. 20.-
- 2) Μ. ΛΙΟΥΔΑΚΗ - Σ. ΑΛΟΪΖΟΥ: Πρακτικός 'Οδηγός Γεωμετρίας (Ε.' Τάξεως).. . . » 15. -
- 3) Μ. ΛΙΟΥΔΑΚΗ - Σ. ΑΛΟΪΖΟΥ: Πρακτικός 'Οδηγός Γεωμετρίας (ΣΤ.' Τάξεως) .. . » 15.-
- 4) Σ. ΑΛΟΪΖΟΥ: Γεωγραφία τής Κρήτης .. » 15-
- 5) Σ. ΑΛΟΪΖΟΥ: Σχολική Γυμναστική .. . » 15-
- 6) Σ. ΚΡΗΤΙΚΟΥ: Οί Προσευχές του Δημοτικού Σχολείου .. . » 5.-
- 7) Σ. ΑΛΟΪΖΟΥ - Η. ΛΑΖΑΡΟΥ: Γεωγραφία τής 'Ελλάδος .. . » 20.-
- 8) Ε. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗ - Σ. ΑΛΟΪΖΟΥ: Μαθήματα Χημείας (Ε.' Τάξεως) .. . » 8.-
- 9) Μ. ΛΙΟΥΔΑΚΗ: Γύρω στο Μαγγάλι .. . » 10.-

Τιμάται Δραχμὰς 10.-

ΤΥΠΟΙΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ Ν. ΑΛΙΚΙΩΤΗ - ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ